Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

VED

GEORG AAGAARDS

BISÆTTELSE.

VED

GEORG AAGAARDS

BISÆTTELSE

I

VOR FRELSERS KIRKE,

MANDAGEN DEN 23. MARTS 1857.

VED GEORG AAGAARDS BISÆTTELSE.

PSALME.

Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?
See, Tiden meget hastig gaaer:
Hvor let og snart kan det sig hænde,
At jeg mit Vandrebudskab faaer!
Giv mig, o Gud! ved Jesu Tro
I Afskedstimen Trøst og Ro!

Pastor P. FENGER.

„Min Sjæl hænger ved Støv; hold mig i Live efter Dit Ord!" Saaledes beder Psalmisten i den 119de Psalme; og skulde vel Nogen af os være kommet saa vidt, at han med Sandhed kunde sige, at hans Sjæl ikke hængte ved Støv, at han ikke skulde have nødig ogsaa at bede: hold mig i Live efter Dit Ord? O nei! det maae vi alle bekjende, at ogsaa vor Sjæl hænger ved Støv, og hænger derved paa en saadan Maade, som vi selv maae misbillige, bedrøves over, bede Gud om Forladelse for, hænger saaledes ved Støv, ved Verden, dens Gods, dens Glæde og Herlighed, alt for let hænger saaledes ved hvad der er kun Støv, at, naar vi miste det, der da opstaaer hos os en Bedrøvelse efter Verden, der er syndig og virker Døden, idet den afdrager vort Hjerte fra Gud og fra vor rette evige Bestemmelse. Men der er ogsaa en anden Hængen ved Støv, som vi, om den ogsaa bringer Smerte, ikke vilde undvære, og det er den, som opstaaer, naar Gud har forundt os den store Lykke, at være knyttet ved Venskabs og Kjærligheds Baand til Mennesker, der vel ere Støv og Aske, og maae, eftersom Synden er indkommet i Verden,

blive til Støv igjen, men i hvem dog en Aand boede, som ikke saaledes havde fornægtet sit Udspring, at den vilde vedblive at sænke sig dybt fra Herren, en Aand boede, som havde Sands for hvad der er sandt og skjønt og ædelt, en Aand, som, om den ogsaa ved den Syndighed, der findes hos os alle, er kommet paa Vildspor, dog længes, dog higer tilbage til vort Livs Gud, ikke kan eller vil lade sig tilfredsstille ved Alt hvad Verden giver, men spørger efter det rette Hjem, spørger efter Veien til Fædrenehuset og ikke vil give sig tilfreds, førend det er fundet.

En saadan Sjæl boede, saavidt jeg skjønner, i det Støvlegeme, vi her omringe, i den Støvhytte, som nu er faldet sammen og bliver til Jord igjen. Det er vel sjeldent, at det Indre saa skjønt afspeiler sig i det Ydre, som hos vor afdøde Ven, at Aasynet, at Øiet saaledes lyser af hvad der boer indenfor; og de der kom i nærmere Forhold til ham, de fandt sig heller ikke skuffede i de Forventninger, hans Ydre fremkaldte, og Mandens Retskaffenhed, hans Dygtighed, hans Fasthed, hans Blidhed og Venlighed skaffede ham Venner, mange Venner og Velyndere i offentlige og private Forhold. Derfor er ogsaa Sorgen saa stor ved hans uventede Bortgang midt i hans kraftige Manddoms Alder. Hans Bortgang foraarsager Bedrøvelse, endog hvor han ikke personlig var kjendt; thi ved Medborgeres Tillid kaldtes han en Gang efter anden til at deeltage i Raadslagning og Beslutning om Fædrelandets vigtigste Anliggender, og førtes saaledes ind i det offentlige Liv. En uskrømtet Fædrelandskjærlighed gav sig tydelig tilkjende i hans Ord og al hans Færd. Han var en Ven af sand menneskelig og borgerlig Frihed, og, saa føielig og mildt tænkende, mildt dømmende han befandtes at være, saa fast var han i at holde hardt ved sin Overbeviisning og ikke vige tilbage af noget Hensyn, naar det gjaldt om, at hævde hvad

Ret er og hvad han ansaae af Vigtighed til at befordre Fædrelandets Tarv, Folkets Fribed og alle gode Kræfters Udvikling. Deres Tal er ikke saa stort, som med saadan Fasthed, Redelighed og Kjærlighed omfatte Folket og Fædrenelandet, at hans Tab ikke skulde fremkalde et smerteligt Savn og en dyb Beklagelse.

Hvor meget mere maa dette da ikke finde Sted hos dem, der, med samme Glæde over hans offentlige Virksomhed, stod i Venskabs og Slægtskabs Forhold til ham, og havde Leilighed til, i det daglige Liv at skatte hvad Gud i ham havde givet dem! Hvilken dyb Sorg maa hun ikke føle hans bedrøvede Enke, som med et svageligt Helbred sidder tilbage med de ni uforsørgede Børn, der alle ere i en saadan Alder, at de maatte synes ikke at kunne forvinde Tabet ved en saadan Faders tidlige Bortgang. Hvo maa ikke med inderlig Deeltagelse tænke paa de bedagede Forældre, hvis Lyst og Glæde denne elskelige, denne høist agtværdige, denne nu deres eneste Søn var; hvo vilde gaae i Rette med dem, om de med gamle Jacob vægrede sig ved, eller dog havde ondt ved at lade sig trøste. Hvilken dyb Smerte for ømtfølende Søstre, for Svogre, for Venner fra Ungdoms Aar og fra Manddoms Dage!

Ja føles det ikke ogsaa i denne Kreds, at for os Mennesker, hvis Sjæl hænger ved Støv, maa Sorgen være stor ved en saadan Mands Baare, og vi ville da ogsaa gjøre Psalmistens Ord til vore: hold os, Herre, i Live efter Dit Ord! Lad dog ikke Sorgen blive for tung for Nogen af dennes Kjære, saa den maatte overvælde dem, men lad Din Trøst, dit Ords Trøst holde dem opreist! Verden giver ingen Trøst imod Døden, som er værd at tale om; men Guds Ord det kan trøste, naar det baade annammes og bevares. Guds Evangelium bringer os dette Vidnesbyrd, at Gud har givet os et evigt Liv, og at dette Liv er i hans Søn. Og det er Guds Søns egne Ord: „Jeg er Op-

standelsen og Livet, og hvo som troer paa mig, om han end døer, skal han dog leve!“ Vel stod jeg ikke den Afdøde saa nær, at jeg kan aflægge noget Vidnesbyrd om hans christelige Tro; men jeg veed, at han gjerne laante Øre til Evangeliet, det er sagt mig af Folk, der kjendte ham nøie, at han var en Barne-Sjæl, og jeg veed hvad vor Frelser har sagt, at vi maae blive som smaa Børn for at indkomme i Guds Rige. Jeg veed, at hvor Kjærlighed til Fædrenelandet viser sig stadig virksom, der er sædvanlig ogsaa Modtagelighed for Ordet om Fædrenelandet heroventil; jeg veed, at hvor Hjertet i Sandhed elsker og savner Fred og Frihed, der pleier Øret at aabne sig for Fredens Evangelium, for den Røst, at naar Menneskens Søn faaer frigjort Eder, skulle I blive virkelig frie, og for det apostoliske Ord, at hvor Herrens Aand er, der er Frihed. Naar derfor vor Afdødes Nærmeste med god Fortrøstning kunne sige: jo! denne var ogsaa En af dem, der troede paa Christum og lod sig drive af Hans Aand, da gjælder jo Ordet: salige de Døde, som døe i Herren, ja Aanden siger, at de skulle hvile fra deres Arbeider; men deres Gjerninger følge med dem. Naar Aanden gjør os saadanne Ord levende, da udspringer deraf en Trøst, som kan bestaae, og derfor kaldes ikke alene Gud al Barmhjertigheds Fader og al Trøstes Gud; men Hans Aand, som i Jesu Navn gives os, Han kaldes Trøsteren, og Han formaaer at holde os i Live efter det Ord, som skal bestaae, naar Jorden forgaaer og Himlene sammenrulles som et Klædebon, og vel os da! da har Døden mistet sin Brodd, da er dens Bitterhed borttaget.

Men lad os da ogsaa alle betænke ved denne Baare, at hængte ogsaa vor Sjæl ved vore Kjæres Støv, og vi søgte Trøst i det Livsens Ord, som er mægtigt at frelse vore Sjæle, saa lyder det ogsaa trøsteligt til os om, at det der saaes i Forkrænkelighed, skal opstaae i Uforkrænkelighed, det der

saaes i Skrøbelighed, skal opstaae i Kraft. det der saaes i Vanære, skal opstaae i Herlighed, det der saaes et sjæleligt Legeme, skal opstaae et aandeligt Legeme. Og vil vi see Livet, Livet det evige, saa paamindes vi om at bruge Naadens Tid; thi der maa jo saaes for Aanden, om vi skulle høste det evige Liv af Aanden. Vi maae ikke tage os det løst og let med at faae det vigtigste af alle Spørgsmaal besvaret: hvad skal jeg gjøre, for at jeg kan arve et evigt Liv? vi maae ikke, naar vi vide dette, lade os saaledes indvikle i timelig Omhyggelighed, at vi glemme det Ene-Fornødne, ikke saaledes gribe efter de forfængelige Krandse, at vi opsætte eller forsømme at strække os ud efter den uforvisnelige Krands, som er henlagt til alle dem, der elske Guds Søns Herligheds Aabenbarelse. Vi mindes ved denne Jordefærd om, hvordan det er med al jordisk Lykke, at den er kort og ustadig, om, hvor let og snart det sig kan hænde, at vi herfra at vandre faaer. O Herre! saa vær Du da de Bedrøvedes Trøster, og hold deres Sjæle i Live efter Dit Ord, vær Du en Fader for de ni Faderløse og Enkens Forsvarer! Før dem og før os paa Dine Veie, og lad paa os opfyldes det Ord i dets rette og fulde Betydning, at de, som saae med Taarer, skulle høste med Frydesange! I Jesu Navn Amen!

SANG.

Lær mig, o Skov, at visne glad. (Berggr. Nr. 128.)

Vi gaae med Fred i Kirken ind,
Og ei med bitter Sorg i Sind
Vi stirre paa Dødsleiet;
Vi prise Ham, som tog og gav,
Og mindes ved den Tabtes Grav
Taknemlig, hvad vi eied.

Hvor var et Aasyn mildt som hans?
Hvor lyste Sjælens rene Glands
Saa venlig som derover?
Hvor mon et Sind saa blødt vi saae
Og dog saa fast at bygge paa,
Som hos vor Ven, der sover?

Derfor saa Manges Tro han fik,
Derfor saa mange milde Blik
Har smilet ham imøde;
Derfor saa tungt det Budskab klang
Og mange Øine græd, dengang
Han lukte sit og døde.

Vor Fader, Tak, at vi tør see
Med Glæde, trods vor Hjertevee,
Didop, hvor han er kommen;
Thi fast vi haaber det og troer,
At, dømte han end mildt paa Jord,
Meer mild er Himmel-Dommen!

Biskop MONRAD.

Gud, som sagde, at Lyset skulde skinne frem af Mørket, har ogsaa ladet det skinne i vore Hjerter til at oplyse Kundskaben om Guds Herlighed i Jesu Christo. Og i Kraft af denne Kundskab om Guds Herlighed vide vi, at Røsten skal lyde ogsaa for ham, hvis Øren nu ere lukkede for vore Ord: „Vaagn op, Du som sover, og staa op fra de Døde, og Christus skal lyse for dig.“ Han lyste for ham i Livet, derfor skal han lyse for ham i Døden.

Fra Barndommen har jeg kjendt ham, jeg har levet med ham i Ungdoms-Aarene, jeg har arbeidet med ham i Manddommens Dage, og nu da jeg staaer ved hans Baare, kan jeg for den levende Guds Aasyn aflægge Vidnesbyrdet: Ja han havde Kundskab om Guds Herlighed i Jesu Christo. Ja Christus lyste

for ham. Ikke gjennem Aandens haarde Kampe og Anstrængelser, ikke gjennem Tvivl og Anfegtelser, ikke gjennem Livets Prøvelser og tunge Tilskikkelser fandt han sin Frelser, thi fra Fædrenehjemmet kjendte han Ham, og den Aand, som kom ogsaa over ham i Gjenfødelsens og Fornyelsens Bad, Fredens og Kjærlighedens Aand, var med sin Inderlighed og Varme over ham fra Barndommen af indtil hans sidste Stund.

Mangehaande ere Aandens Virkninger i Menneskets Sjæl; uagtet dens indvortes Væsen bliver det samme, saa ligesom lemper den sig efter de naturlige Anlæg og Kræfter, som den tilegner sig og behersker. Hos ham var det høiere aandelige Liv indadvendt til en stille Bearbeidelse af hans eget Indre, og kun i de fortroligste Øieblikke udtalte han, hvad han helst bevarede ubemærket. Dog naar det saa skulde være, frygtede han ei for at vedstaae sin Mening, hans Ord svigtede ikke hans Overbeviisning, og i en Tid, da Tonen var en heel anden end den nu er, undsaae han sig ikke for at vedkjende sig Anskuelser, der vare en Gjenstand for Ringeagt, thi han vilde ei fornegte, hvad der var ham dyrebart. Men uagtet det høiere aandelige Liv helst bevægede sig hos ham i det Stille og Ubemærkede, saa var det dog langt fra, at det ei skulde have aflagt Vidnesbyrd om sig. Mørket er uigjennemtrængeligt for Menneskenes Øine, — der er Een, som gjennemskuer det, — Mørket indhyller i sin Dunkelhed Gjenstande og Gjerninger, men Lyset kan ei andet, det maa aabenbare sig, og ikke sig selv alene, thi Intet, der naaes af dets Straaler, kan blive ubemærket. Og saaledes var der ogsaa over hans hele Væsen og Væren udbredt en Afglands af Aandens indre Liv. Paulus skriver i Brevet til Colossenserne: „Saa iører Eder da, som Guds Udvalgte, Hellige og Elskte, inderlig Barmhjertighed, Godhed, Ydmyghed, Sagtmodighed, Langmodighed. Men fremfor alt dette

iförer Eder Kjærligheden, thi denne er Fuldkommenhedens Baand. Og Guds Fred seire i Eders Hjerter.“ Jeg har ikke kjendt nogen Mand, om hvem det med mere Sandhed kunde siges, at han havde efterkommet dette Apostelens Bud, saa hans Sjæl var iført inderlig Barmhjertighed, Godhed, Ydmyghed, Sagtmodighed, Langmodighed, Kjærlighed. Derfor bar han ogsaa saa ganske Præget af Mildhed og Velvillie, i sin Tale og i sine Handlinger, i hele sit Væsen, og det i hans mange forskjellige Livsforhold. Ak hvor skrøbelig og begrændset er dog ikke i Almindelighed den menneskelige Velvillie, hvor stærkt bær den ei Sporet af den menneskelige Svaghed. Snart er den indskrænket til dem, der staaer over os, snart til dem, der staaer under os, snart omfatter den kun den snevre Kreds, til hvilken vi ere knyttede ved Blodets og Familiens Baand; stundom optændes den, naar et Menneske rammes af Sorg og Modgang, og den bliver atter kold, naar Lykken tilsmiler ham; stundom er det Modsatte Tilfældet; ofte smelter det kolde Hjerte i Smerten og bliver blødt og deeltagende, ak men ofte lukker det sig end mere, bliver mere koldt og bittert; stundom er den rig og overflødig, naar den kun behøver at bruge Ord, men er der Talen om Gjerning, da forsvinder den pludselig, i et Nu, og Mennesket er ei længer det samme. Men mod Høie og Lave, mod Herskaber og dem, der tjene, mod hans Egne og mod Fremmede, i Selskabs- og i Forretnings-Livet, i gode og i onde Dage bevarede og udviste han det samme kjærlige, trofaste Sind, der ikke svigter, den samme Velvilliens Udholdenhed, der ikke bliver træt, men rolig og uanfegtet gaaer sin jævne sikkre Gang. Opfyldt paa ham var Apostelens Tilsagn: Og Guds Fred skal seire i Eders Hjerte. Ja Guds Fred havde seiret i hans Hjerte. Derfor var han et Fredens Barn. I mange Aar og under mange Livets Omskiftelser er han kommen til mig, men aldrig er han kommen uden som et Fredens Barn,

der bragte med sig sin trofaste Deeltagelse i Glæde og Sorg, sin ærlige Oprigtighed. Og I mange, til hvem han stod i Venskabs Forhold, I kunne aflægge det samme Vidnesbyrd, at naar han kom til Eder, saa kom der med ham som en Duft fra de unge Dage, da Hjertet let aabner sig og gjerne meddeler sig, at I ligesom foryngedes, og glemte Livets Tryk og gjenvandt Ungdommens Friskhed. Det var fordi Guds Fred havde seiret hos ham, fordi han var et Fredens Barn. Og I mange, hvis Forretninger han i Følge sin Livsstilling besørgede, har han nogensinde skuffet Eders Tillid, har han nogensinde givet Eder et Raad, der ei kunde bestaae for Guds Domstol, har han ei altid ad Retsinds Vei søgt at fremme Eders Vel, saa at I, naar I fulgte hans Tilskyndelse, aldrig behøvede at skamme Eder, hvis Eders Færd blev vitterlig for Menneskene, eller angre den, naar I tænkte paa Dommens og Regnskabens Dag? Gud være lovet, man kan kjende et Menneske saa nøie, at man kan vide, saaledes eller saaledes maa han have været i dette eller hiint Livsforhold, og derfor, jeg veed det, Enhver af Eder vil i sit stille Sind sige: Ja saa var det. — Og I mange, med hvem han arbeidede i de offentlige Anliggender, I som vide, at I stedse kunde stole paa hans trofaste Kjærlighed til Fædrelandet, I føle med Smerte, at atter er En af de Mænd gaaet bort, som efter Eders Haab endnu skulde have virket i mange Aar for hvad der er Eder kjært og dyrebart.

Ak og hvormange, med hvem han stod i Livets inderligste og fortroligste Forhold, ere ei ved hans saa pludselige, saa uventede Bortgang blevne berøvede et af deres Livs kjæreste Haab; der er Fader og Moder, hans Sødskende, hans Ungdoms Hustru, der følte sig saa rig ved hans Kjærlighed, hans talrige Børneflok. Jeg skal ikke dvæle ved at beskrive deres Smerte; kun derom vil jeg spørge dem: Var han ei

blandt Eder fra de tidligste Aar til den Stund, da han lukkede sit Øie, som et Fredens Barn, udbredte han ei over alle disse Forhold denne milde Ro, denne Trofasthedens og Hengivenhedens dybe Velvære, der er Jordens høieste Lykke? Det var, fordi Guds Fred havde seiret i hans Hjerte; thi derfor var han et Fredens Barn, og derfor skal Røsten lyde til ham: Vaagn op, Du som sover, staa op fra de Døde, Christus skal lyse for dig. Ja, som han lyste for ham i Livet, saa skal han lyse for ham i Gravens Mørke.

Herre, vi bede dig, annam dette dit Barn, som Du har kaldet bort fra os; ak, Herre, vi vide, at hvad der tykkes os godt og elskeligt, dog er svagt og skrøbeligt og besmittet med Synd, saa det ei kan bestaae for din Retfærds Domstol; men vi bede dig, annam ham af din Naade og Barmhjertighed for din Søns, Jesu Christi Skyld. Du Herre veed alle Ting, Du veed, at han elskede ham. Og vi bede, trøst Du hans Fader og hans Moder; de jorde idag deres eneste Søn, som de have tilbage; de havde ventet, at han skulde have lukket deres Øine; trøst dem ei alene nu, da den første Smerte opbyder al deres Kraft, men naar de komme i Eensomheden, naar Hjemmet synes dem at være blevet saa tomt, fordi de veed, at naar Døren aabner sig, skal han aldrig træde meer ind ad den, da vær Du med dem med dit Livs Fylde. Trøst hans Enke, den Forladte, for hvem hendes Hjem var hendes Alt; kun Du Herre kan trøste hende. Giv hende milde Taarer, saa hun, idet hun velsigner hans Minde, takker dig for hans Kjærlighed og lover dig, at Sorgen ei skal svække hendes Kraft til at tage Vare paa, hvad Du betroede hende. Vaag over dem, de Unge, de Smaa, hvis Fader Du har kaldet bort, bevar hans Minde levende hos dem, lad dem i aandelig Forstand være hans Børn, saa de vandre paa Dine Veie.

Ja Herre, i al Sorg og Smerte lad Christus lyse for dem alle, lad Guds Fred seire i deres Hjerte. Ja lad Christus lyse for os alle, lad os betænke, at som en Tyv om Natten skal Herrens Dag komme over Verden, og som en Tyv om Natten kommer den ofte over det enkelte Menneske; pludselig, naar han mindst venter det, da slaaer hans Time. Thi Menneskets Liv er jo som en Damp, der er tilsyne en liden Tid, men derefter forsvinder. Derfor vaager og beder, holder Eder nær til Herren, at Dagen maa fremstraale og Morgenstjernen oprinde i Eders Hjerter, at Jesus Christus maa lyse for Eder. Amen!

Herren velsigne dig og bevare dig! Herren lade lyse sit Ansigt over dig og være dig naadig! Herren løfte sit Aasyn paa dig og give dig Fred! Amen!

Pastor BERGENHAMMER fra Maribo.

Naar jeg om faa Dage skal vende tilbage til det Sted, hvor denne Hensovede havde sit Hjem og hvor Herren ogsaa har anviist mig min Gjerning, hvor jeg i henved 20 Aar var Vidne til, hvorledes han vandt Alles Hjerter, de Høies og de Laves, da kunde jeg ikke gjøre det, uden først at have udtalt det Savn og den Smerte, hans Bortgang har fremkaldt hos dem, han boede iblandt. Jeg kunde ikke gjensee de Døttre, han betroede mig, at jeg skulde bekræfte dem i deres Daabs Pagt, jeg kunde ikke modtage i Herrens Huus Barnet, det spæde, det jeg saa nylig ved Daaben indviede i Herrens Menighed, da det var dette Barns Liv, der syntes truet, og man ikke anede, hvad der forestod, jeg kunde ikke gjensee den saa dybt nedbøiede Enke, uden at have lagt en Krands paa hans Kiste og, saa fjernt fra hans Hjem, vidnet, saa

godt jeg formaaede det, om, hvorledes han der var elsket. — Da jeg første Gang vendte tilbage fra hans Huus, efterat det uventede, lammende Sorgens Budskab var kommet til os, der havde fyldt alle Øine med Taarer og alle Hjerter med Sorg og hans Hjem med en Smerte, større end den kan udtales i Ord, da stod en gammel Mand paa Veien og ventede paa mig og udbrød grædende: hvorledes skal det dog gaae os, naar Herren saaledes tager vor Øvrighed og vore Forstandere fra os; nylig tog Han vor Greve, nu har Han taget vor Støtte, vor Raadgiver, vor Hjælper og vor Ven. — Hvor ofte har jeg ikke i de faa Dage, der ere forløbne, hørt disse Ord blive gjentagne! Men hvorledes han var det i Sandhed, i hvilken Grad han var en Støtte, en Raadgiver, en Hjælper, en Ven ikke blot for sine Egne, men for de Mange, Mange, Høie og Lave, Rige og Fattige, der boede omkring ham og med den meest ubegrændsede Tillid sluttede sig til ham, det kunne de kun ret vide, der vare Vidner dertil.

Dog, det var ikke blot i den mindre Kreds han var kjendt og forstaaet og elsket; hvorledes det ogsaa var i den større, det vide alle de, der idag have samlet sig. Men saa betegnende end for hans Liv hans Arbeide var i Fædrelandets Tjeneste, det var dog ikke der, vore Sjæle mødtes; der stode vi vel som oftest saa fjernt fra hinanden, som vi kunde; men naar jeg uforandret har elsket ham til det Sidste, som en Broder, da var det, fordi jeg ikke har fundet Mange med saa rig, saa reen, saa stærk en Kjærlighed, og vi fornam det begge, denne Forskjel i det Ydre, den havde Intet at gjøre med Hjertets indre Menneske, der gjenfødt og styrket af Herrens Aand skal leve et evigt Liv; vi vidste det begge, at den Tid skulde komme, da vi skulde see og føle det med usigelig og forherliget Glæde, at vi vare Eet i Christo Jesu.

Og nu, Du elskede, forklarede Ven! saa ofte sluttede Du

dig til Præsternes Kreds, naar disse kom tilsammen, og de modtog dig saa gjerne, og det var os altid, som var Du een af vore Egne; derfor skal ogsaa idag den ene Præst efter den anden sige Dig med Kjærlighedens hele Fylde det sidste Farvel.

Men o Fader, al Trøstens Gud, naar jeg fra denne Baare skal vende tilbage til hans forladte Huus, skal gjensee Enken og Børnene, vær da med mig med Din Aand og Din Naade, at jeg maa kunne bringe Trøst fra Dig! Giv dem at forstaae, saaledes som Du ofte i Naade har givet mig at forstaae det, at i Sorgen er der Salighed; ja salige ere de, der sørge; de skulle husvales! Amen!

Pastor P. FENGER:

Af Jord er Du kommen! Til Jord skal Du blive! Af Jorden skal Du igjen opstaae!

Lad da kun Jorden dølge,
Hvad ei var reent og let
Til Aanden did at følge,
Hvor Naade gaaer for Ret!
Engang, naar det mon kime
Til Paaske høit i Chor,
Da slaaer og Naadens Time
For Støvet under Jord!
Amen!

---

†

JUST GEORG VALDEMAR AAGAARD,

født 12te Marts 1811, død 16de Marts 1857.

(Af C. Ploug.)

Naar Stormen fælder den gamle Eg,
Som længe luded mod Jorden,
Men forhen skjærmed de Stammer, der steg,
Mod Uveirets Magt og Straalernes Leg
Som trofast Hyrde for Hjorden —
Da blandes i Smerten ved dens Forliis
Erindringens Glæde og Tak og Priis;
Opfyldt dens Skjæbne er vorden.

Naar Lynet splintrer den ranke Bøg
Med Kronens løvrige Smykke,
Som gjenlød af Menneskers Glæde og Spøg,
Af qviddrende Finke og kukkende Gjøg,
Og spredte saa klar en Skygge —
Da gaaer gjennem Skovens Sal der et Suk,
Paa Blade og Blomster staaer Sorgens Dug;
Da mørkner Tilværelsens Lykke.

Og saadant et Træ var han, som sank,
Før Livets Middag var runden;
Hans Adel var ægte, hans Skjoldring blank,
Hans Hu som hans Tanke freidig og frank,
Og ærlig — det var han til Grunden.
Enhver, som saae ham i Øiet ind,
Fandt Barnets glade og rene Sind
Med Mandens Alvor forbunden.

Han havde det danske Hjertelag,
Saa sorgløst og varmt tillige;
Stod Danmarks Ære og Folkets Sag
Paa Spil — saa toned han Begges Flag
Og kunde sin Pligt ei svige;
Var Faren ovre, saa foer han i Mag,
Saa kjendte han ikke til Had eller Nag,
Og saa lod han Fem være lige.

Faa Uger — og Vaarens jublende Bud
Hidbæres paa Fuglevingen;
Da axler vort Land sit blommede Skrud,
Da spirer alt Liv, da springe de ud,
De Skove om Iselingen;
Men Øiet, det milde, som femti Aar
Fast saae dem grønnes, i Taarer staaer:
— Der mangler et Træ i Ringen.

Det feireste Træ, som op imod Sky
Bar Haabets og Fremtidens Farve,
Som loved de Ymper end længe Ly,
Det springer ei ud med Skoven paany,
Det er kun en livløs Larve;
Men der, hvor det stod, hvor Pladsen er tom,
Der aabner Guds Himmel sit lyse Rum;
Den monne for vist han arve.

Der skulle de samles frie og froe
Med hannem engang hans Kjære:
Det Haab, som med Kjærlighed og med Tro
Er voxet op i hans Fædrene-Bo,
Skal hjælpe dem Savnet at bære,
Skal lære i Livets bittreste Vee
At sukke ydmygt: „Guds Villie skee,
Høilovet Hans Navn skal være!"